

Påskedag

Sl 118,13-18; 1. Pet 1,3-9; Matt 28,1-8.

Englen på stenen påskemorgen sagde til kvinderne: "Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det."

Det snublende menneske

Jeg faldt fornyligt over betegnelsen *det snublende menneske*. Det er forfatteren Karl Ove Knausgaard, som i et essay om et besøg i Albanien hos en hjernekirurg, skriver: "Jeg troede på det snublende menneske og på det provisoriske øjeblik" ¹

¹ Knausgård, I Kyklopernes land, Kbh. 2020, 366.

Knausgaard bruger betegnelsen *det snublende menneske* som modsætningen til det liv, som fandt sted bag jerntæppet, hvor idealerne var "det kollektive, industrialiseringen af livet og den monumentale æstetisk".

Det er nemt at identificere sig med det snublende menneske, som lever i en forgængelig tid. Når vi ser os i spejlet og ser på vores liv og betragter livet, som vi lever det med hinanden, så er livet fuld af snublesten, og vi undgår næppe at træde ved siden, snuble og ind imellem også at falde.

Beretningerne om Jesu død og opstandelse er fuld af mennesker, der snubler og falder:

Vagterne ved Jesu grav trimler om.

Maria Magdalene og Maria, som kommer til Jesu grav påskemorgen, ser stenen væltet fra og hører englen skilte med Kristi opstandelse, de bliver glade, men samtidig bange, og de skynder sig bort fra graven. Hos nogle af evangelisterne nærmest beskrevet som flygter de to kvinder derfra.

Husker vi tilbage til beretningen om Jesu tilfangetagelse og død på korset, så husker vi Judas forråde sin ven, Peter svigte ham, og at disciplene faldt i søvn i Gethsemane have, hvor de egentlig skulle have været der for ham.

Påskan er fuld af mennesker, der snubler. Men påskemorgen er samtidig netop håb for os, som snubler og falder.

Som salmedigteren i Det gamle Testamente tillidsfuldt formulerer det i en af læsningerne til i dag påskedag: *Jeg blev stødt ned og var ved at falde, men Herre kom mig til hjælp* (Sl 118,13).

Englens ord påskemorgen, om at Jesus er opstanden viser Guds styrke og kraft til at besejre døden. Men Jesu opstandelse er mest af alt beviset på Guds kærlighed. For Gud bryder ikke dødens magt for kun at vise sin egen styrke.

Nej Gud gør det, som englen siger det til Maria og Maria Magdelene, for at vi snublende mennesker

virkeligt skal kunne leve i tilliden til, at Gud fortsat går med os i vores liv, og i håbet om, at Gud også venter os i det, som også er vores Galilæa.

Som det lyder i en dåbssalme af Grundtvig, så tør vi nu tro: at om end vi snuble, ej vi falde².

Det er påske, og må Kristi opstandelse stå som et blomstrende og lysende håb for os i vores liv og liv med hinanden.

Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levnede håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.

Amen

² DDS 446